

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΙΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ 36
 ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
 ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
 15 ΔΕΝΤΑ 15

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν ΕΛΛΑΔΙ έτησία Δρ. 8
 — έξάμνος » 5
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ έτησία Φρ. 12
 — έξάμνος » 7

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
 ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Μία καλλιτέχνις. Εύαγ. Παρασκευοπούλου (μετ' εικόνας) υπό Δ.Ι.Κ. — Γεώργιος Στέφενσον, ο πατήρ των σιδηροδρόμων (μετ' εικόνας) υπό Γ. Δ. Ι. — Το κλειδί (ανάμνησις) Συνέχεια και τέλος υπό Δίκ. — Τη μάμμη μου (ποίημα) υπό Κ. Δ. Α. — Φόνος πιδήκου υπό Γ. Δ. Ιωαννίδου. — Ηλεκτρικά. Στήλη δε' ηλεκτρικόν φώς. Έγκαταστάσις ηλεκτρικού φωτισμού Διατήρησις του ηλεκτρικού φωτός εν ταῖς Ηνωμέναις Πολιτείαις υπό Φ. Π. — Χρονικά — Άλληλογραφία τῆς «Φύσεως». — Γνωστοποιήσις.

ΜΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

(ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ)

ΑΥΤΗ εἶνε ἀκριβῶς. Ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου. Τὴν γνωρίζετε; Ἐὰν ὄχι, σὰς λυποῦμαι ἀπὸ βάρους καρδίας. Ἐν τούτοις, σὰς βεβαιῶ καὶ πάλιν ὅτι αὐτὴ εἶνε . . .

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ τὸ ἀμφι-σθητήσω, ἐπλημύρηνσιν ἐκ τῆς φήμης τοῦ ὀνόματός της ἢ ἀκτινοβολία τοῦ θριάμβου της ἐφώτισεν, ὡς οἱ αἰσιδο-ξοὶ κηρύττουσι καὶ πιστεύουσι, τὴν κοινὴν συνείδησιν. Καὶ ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου ἀνεκνήρυχθη δαιμονία. Πολὺ

εὐχάριστα — ἐκπληκτικὰ ἤθελα νὰ εἶπω — εἶνε ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα. Αἱ Ἀθηναὶ συνεκινήθησαν . . . Μπᾶ! τὸ κατόρθωσαν λοιπόν; ὦ! καὶ αὐτὸ τείνωμεν νὰ τὸ παραδε-χθῶμεν. Ὅλα εἶνε δυνατὰ εἰς τὸν κόσμον τούτον. Ὡστε, ἂς ἐλπίσωμεν, ὅτι προθύμως θὰ παρακολουθήσωσιν οἱ πλεί-στοι — ἐκ περιεργίας τούλάχιστον — τὰς πλαισιούσας τὴν εἰκόνα της πενήγρας σημειώσεις μας. Ἄ, εἶνε πολὺ καλαί-σθητον τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε! . . . Ἀὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Ἐὰν προέκειτο νὰ γράψω τὴν ἱστορίαν

της λανθανούσης δραματικής εν Ελλάδι καλλιτεχνίας—και θα ήτο μία σύντομος Ίερμιάς—θα ήνοιγον μετ' ενθουσιασμού άκραττου νέον όλως κεφάλαιον δράσεως, νέας περιόδου, εν χρυσῷ πλαισίῳ ἀξίῳ τοῦ διαλαμβανόμενου θέματος. Σήμερον, ἀκούμεθα ἀπλῶς να κοσμησωμεν, να τιμησωμεν μετ' ἔθνικης χαρᾶς, μετ' ὑπερφηανείας ἀληθοῦς τὰς στήλας τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ μετ' ἀπεικασμα τῆς ἀπαραμίλλου δραματικῆς καλλιτεχνίδος, τῆς πρώτης ἐξόχου Ἑλληνίδος ἠθοποιοῦ, ἧτις κατόρθωσεν ἐν μίῳ τῆς Σαχάρας τῆς ἀδιαφορίας, ἐν ἣ μαραινεται πᾶσα εὐγενῆς φύσις, να γῆνη τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ παντός, εὐτυχῆσαντος να συρθεῖ κυριολεκτικῶς δεσμάτωσ τοῦ θεοῦ ταλάντου της.

Εἶνε ἡ εἰκὼν της! Ἴδτε την! Ἄπεισάτε την. Ἀναπλάσατε τὴν ἠθοποιὸν, ἀναπολήσατέ την ἐπὶ τῆς σκηνῆς δρῶσαν, θαυμάσατε, ἀρεθῆτε ἀνίσχυροι εἰς τὴν ἀκαταγανίστως ἔλκουσαν ἐντύπωσιν τῆς γλυκειᾶς και περιπαθοῦς μορφῆς της, κατανοήτε, και τότε μόνον ἀποσύρατε τὸ βλέμμα, τότε στρέψατέ το ἀλλαχοῦ, όταν οἰστρήλατος ἡ φαντασία εἰς ἀκατασχέτους και ἠδέις σὰς παρασύρη ρεμβασμούς, εἰς σκέψεις παρηγόρους, διανοίγουσα ὑμῖν εὐελπί τὸ μέλλον τοῦ Ἑλλῆν θεάτρου, ὡς τὸ κατέστησεν ἡ ἐμφάνισις Ἐκείνης. Εὐτυχεῖς σεῖς τότε, διαβλέποντες τὴν αὐγὴν τῆς ἀναγεννήσεώς του, τὴν λαμπροτέρην ἀπαρχὴν τῆς ἀναπτύξεώς του, τὴν ἀφειτηρίαν τῆς προόδου του. Ἦν δὲ ροδοβαφῆς σήμερον εἰς τὸ στερέωμα τῆς Ἑλλ. Τέχνης εἰς ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου. Τὴν εἰκόνα της θα ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ σας!

Εἶνε δυσχερῆς, τὸ γνωρίζομεν, να παράσχη τις εἰκόνα ἐπακριβοῦ και καλλίχρωμον βίου καλλιτεχνίδος. Εἶνε ἡ δυσχερεστερά, εἶνε ἡ ἐπιπονωτέρα ὑποτύπωσις. Ἀπαιτεῖται να στροβιλοθῆ τις μετὰ τῶν ἠθοποιῶν—διότι στρόβιλος εἶνε ἡ ζωῶν—να ζυμωθῆ με τοὺς ἀγῶνας των, να τοὺς παρακολουθῆ μετ' εὐαγγελικῆς μακροθυμίας και ἐπιμονῆς, να εἰσδύσῃ εἰς τὰ παρασκήνια, ν' ἀναστραφῆ μετ' αὐτῶν, διὰ να εἶνε βέβαιος περὶ τῆς πλήρους ἐπιβολῆς τοῦ ἔργου. Εὐτυχᾶς, ἡ παρούσα σκιαγραφία ἐγγύτατα ἔχει τὰ ὄρια πρὸς τὴν ἀληθειαν, σχεδὸν τὰ περιλαμβάνει, και τοῦτο χάρις εἰς τὴν προσνηστατὴν και εὐμενῆ προσφορὰν τῆς διακεκριμένης καλλιτεχνίδος.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὑψιστον τεκμήριον τῆς ἀναπτύξεως λαοῦ τινος, τὸ κορυφωμα τῆς ἐξανθρωπιστικῆς δυνάμεως, ἡ λεπτοτάτη ἐκδήλωσις τῆς πνευματικῆς ἐξάρσεως, τὸ θερμόμετρον τῆς Προόδου, εἶνε ἡ ἀκμὴ τῆς Τέχνης. Ἐπὶ τοῦ Πανθέου τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου σελαγίζει, ὡς αἰτωμα, ἡ Τέχνη. Ἐκ τῶν πυρσῶν τῆς Ἐπιστήμης και τῶν γραμμάτων, ἡ φαινοτερά, ἡ γλυκυτερά, ἡ πλέον ἀνέσπερος ἀκτίς εἶνε ἡ τῆς Τέχνης. Ἡ πρὸς ἐξυπηρέτησιν αὐτῆς εὐλαδῆς ἀφοσίωσις ἡ εὐγενεστάτη εἶνε ἰδέα. Ἱεροφάντις δ' ἀφοσιωμένη εἶνε ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου.

Εἶνε θελκτικόν, εἶνε ἠδὺ και χαριέν και εὐφρόσυνον και ποιητικὸν ν' ἀντικρύξῃ κανεῖς, μακρὰν τῆς πολυτύρβου τῶν πόλεων ἰαχῆς, ἀνέφελον κατὰ τὸ λυκόφωσ Οὐρανόν, χρυσόμενον ἐπὶ ὑπὸ δέσμης δουμένων ἠλιακῶν ἀκτίνων, ν' ἀκούῃ σιγὰ δονομένουσ τοὺς λυγεῖς, ὡς αἶρας, ἤχους παθητικῆς σεφρευτάας ἡ ἐρωτικῆς στοναχῆς, ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν ἀπειρων μυστηριωδῶν θεληγῆτρων φύσεως, νυκτοῦσης τὴν ψυχὴν εἰς ὠκεανὸν γαλήνης και ἀγάπης. Ἀλλὰ να ἀντικρύσῃ τις καλλιτεχνίδα ἐξοχον, οἷα ἡ κ. Παρασκευοπούλου, να τὴν ἀκούῃ ἐκφραζομένην τοὺς ψυχικοὺς της πόνους, ν' ἀντιλαμβάνηται ἐκ τοῦ σύγγεγυς τῆς εὐγενεῦσ και γοητιδῶς μορφῆς της, να δύναται να μεβαθῆν εἰς τὰς σκέψεις της, να μελετήσῃ τὴν δημιουργικὴν ἐκείνην και ἀδρὰν ἰδιοφυϊαν, και να καθίσταται θεματοφύλαξ, ἔστω και γενικωτάτων γραμμάτων, τοῦ περιπετειώδους σταδίου της, ἐν ᾗ διαλάμπει τόσῳ ἀγνός και ἐξοχος χαρακτήρ, δὲν εἶνε μόνον θελκτικώτερον, ἠδύτερον, εἶνε τὶ πλέον ἡ ἀπόλαυσις. Εἶνε εὐτυχία.

Ἐάν ἡμεῖς σήμερον τῆς ἰδίας ταύτης εὐτυχίας κοινωνήσομεν καθιστώμενοι τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἐκθέτοντες ὅτι ἠδὺ λήθημεν, ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, να συναγάγωμεν ἐν εὐτυχῇ

μετ' ἐκείνης συναντήσῃ, σχετικὸν πρὸς τὴν δρᾶσιν και τὸν βίον της, εἶν, ἐν ὥρᾳ μάλιστα θερμότητος και ἀνίας, δροσίζωμεν τὴν ψυχὴν των, φρατίζομεν τὴν συνειδησιν των τοῦ καλοῦ διὰ τοιαύτης πνευματικῆς γνωριμίας, τὸ πράττομεν και πρὸς ἐκπλήρωσιν δημοσιογραφικοῦ καθήκοντος, θεωροῦντες ἅμα τοῦτο ὡς τὴν χαρακτηριστικώτερον ἐνδειξιν τῶν πρὸς αὐτοὺς συμπαιθεῖῶν μας. Διότι ἀληθῆς εὐτυχία εἶνε ἐκείνη ἢ ζηλοτύπως ἐγκλειόμεν εἰς τὰ στήθη. Ὡ! οἱ ἀναγνώσταί μας, πρέπει να μᾶς ὀφείλωσι πολλὰς τὰς χάριτας.

Οὕτω, θα παρελάσωσι κατωτέρω, ὡς ἐν μαγικῷ καλειδοσκοπεῖῳ, αἱ ποικίλαι, αἱ περιέργου ἀληθῶς ἀλλὰ και θαυμασταῖ, συγκινητικαὶ εἰκόνας, δι' ὧν θα ὑψωθῶμεν εἰς ἄλλους ὀρίζοντας, ἀπολαμβάνοντες τῆς θελκτικῆς ἀναστροφῆς μετὰ θεότητος και μάρτυρος! . . . Ἐάν δὲ εὖρη τις ὠρᾶν τὴν ἀπεικόνισιν, στερουμένην δυνάμεως, νεύρων, παραστατικότητος, ἄς μὴ καταλογίσῃ τοῦτο εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς τὴν ἀδυναμίαν εἰς ἣν εὐρέθην αἶφνης ὑπὸ τὴν καταπλήσσουσαν ἐντύπωσιν τοῦ γοητροῦ τῆς Τέχνης, οὕτω περιφανῶς ἐκπροσωπομένης ὑπ' ἐξόχου γυναικός.

A.

Διὰ να ἴδω τὴν κ. Παρασκευοπούλου ἀνῆλθον εἰς τὰ ὕψη τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στέμματος, παρ' ᾗ διαμένει. Ἐκ τοῦ πόθου να ἴδω ἐγγύς μου και ἐξω τῆς σκηνῆς τὴν καλλιτεχνίδα, δὲν ἠσθάνθη οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κόπωσην ἐκ τῆς ἀνόδου ἡ μέλλουσα συνάντησις ἰδικαιολογεῖ πληρέστατα τὴν ἀναβατικὴν δοκιμασίαν, ὡς ἐγὼ ἰδικαιολογῶσα τὴν τύχην, διότι ξενοδοχεῖον ἀληθῶς Στέμματος ἠρμοζεν εἰς τὴν Βασιλισσᾶν τῆς σκηνῆς, ὕψος ἐπεβάλλετο εἰς τὸ ὑψηλὰ περιπτάμενον πνεῦμα της, ὀρίζων εὐρὺς εἰς τὴν ἐμπνευσμένην ψυχὴν της!

Τὸ αὐτὸν της δεσπόμεν λαμπρᾶς θέας, εἰς ἣν συμβάλλουσιν ὁ κῶνος τοῦ Λυκαβητοῦ ἀπ' ἑνός, περαιτέρω ὁ εὐγραμμος Ἰμνητός, ἡ θάλασσα ἐν ἀπόπτῳ, αἱ κορυφαὶ τῶν οἰκοδομημάτων τῆς πόλεως ἐνευθεν, και ἀπέναντι ἀκριβῶς ἡ ἠρειπωμένη Ἀκρόπολις. . .

Διαδρόμος ὀλίγον σκοτεινός ἄγει πρὸς τὸν θάλαμόν της. Διηθυνομένα πρὸς αὐτόν, ὅτε ἡ θύρα ἠνοιχθῆ και ἐνεφανίσθη εὐθὺς ἐν ἀφελεστάτῃ λευκῇ περιβολῇ ἡ γόνισσα τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς, ζωηρά, προσνήης, ὡς ζῶσα φαινομένη Νηρηΐς.

Κάτασπῆ κύκνου φτερωσὰ μετ' ὠδῶς ζευγαρωμένη! . . Μόλις ἐπλησίασα πρὸς αὐτήν, ἠσθάνθη εἶδος σεβασμοῦ. Ὅταν, μόλις συνεχόμενος ἐκ χαρᾶς, ἔθλιψα τὴν ἄτονον ἀλλ' ἀδρὰν χεῖρά της, ἐνόμισα ὅτι ἠσθάνθη αὐτὴν τὴν ἐπίδρασιν τῆς Τέχνης! ὅταν με ἀντίκρυσαν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἰδοκίμασα γλυκειὰν ἐντύπωσιν ἰδῶν ἀρρήτου κάλλους ψυχῆν διαλάμπουσαν, ὅταν διεστάλησαν διὰ να δμυλῆσωσι τὰ λεπτὰ χεῖλη της, ἀκτίνες ἐσκορπίσθησαν εἰς τὴν νεφελώδη σκιὰν ὀλοκλήρου ψυχικοῦ κόσμου ἐν ἐμοὶ ὑψισταμένου.

Ὁ θάλαμὸς της—σχεδὸν ἐν καμαρίνῳ—εἶνε ἀπλοῦς, ὅπως και ἐκείνη. Ἐπίπλωσις συνήθης, και μόνον οἱ τοῖχοι κοσμοῦνται ὑπὸ ταινιῶν κυανολευκῶν, λευψάνων τιμῆς και δάφνης, ἢν ἔδρεψεν ἀλλαχοῦ. Φορέματα θεάτρου ἐπιδιορθωμένα ἠπλοῦντο εἰς τινα γωνίαν. Ἀληθῶς, θα ἦτο τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο πολὺ κοινόν, ἂν μὴ τὸ ἐξιδανικεῖεν ἡ ἐπιφανῆς ἐνοικος.

Ἡ κ. Παρασκευοπούλου εἶνε λεπτοφυῆς. Ἐχει ἠλικίαν περιπρὸν εἰκοσι και ἐξ ἐτῶν, μόλον ὅτι δὲ ὁ βίος της ὡς ἠθοποιοῦ δὲν ἦτο ἀμικτος περιπετειῶν, δὲν φαίνεται μεγαλειτέρα. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της δὲν προδίδουσι καλλονὴν θαμβοῦσαν, ἀλλ' ἡ μορφή της ἔχει τόσην χάριν, τόσον συμπαθῆ και ἀγγίνουον παρουσιάζει ἐκφρασιν, ὥστε καθίσταται ἀμαχῆτως θελκτικὴ.

Λευκὴ, με μέλαιναν κόμην, μετωπον εὐρὺ, ῥίνα με ἐλαφροτάτην καμπήν, με ὀφθαλμοὺς ἀστραπηθόλους και ριμβώδεις, με παρειὰς διατηρούσας παρὰ τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ψιμυθιώσεις ἀρκούσαν ἀνθρώπιτητα, με χεῖλη πικρῶς μειδιῶντα.

Εἶνε ἀναστήματος μετρίου, διατηροῦσα πολλὴν εὐστροφίαν ἐν τῷ βαδίσματι. Πρόδηλα ἐν τούτοις φέρει τὰ ἴχνη τῆς κοπιώσεως ὡς ἐκ τῶν συχνῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς διδασκαλιῶν.

Ὅτε ὑπέβαλον αὐτῇ τὴν παράκλησιν να με συνδράμῃ ἐν τῇ δημοσιογραφικῇ ἀποστολῇ μου, ἐξηκόντισεν ἀμέσως βλέμμα χαρᾶς τινος, εἰρωνείας, σκέψεως, εὐγνωμοσύνης, δισταγμοῦ, ἀδιαφορίας, ἀποφάσεως. Πῶς κατάρθωσεν ὅλα αὐτὰ τὰ αἰσθήματα τὰ ἀλληλοσυγκρούμενα, τὸ κρᾶμα ἐκεῖνο, τὸ Μωσαϊκόν, να περιλείψῃ ἐν ἐνὶ βλεμματί, να τὸ ἐκφράσῃ ἀστραπιαίως, να τὸ διαχύσῃ, μόνον ὁ ὀφθαλμὸς ἐκείνος δύναται να ἐξηγήσῃ. Και ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνη, τιμῶσῃ τὴν εὐκρινείαν της, ἀνέσπερος πτυχᾶς τινος τοῦ βίου της κ' ἐκεῖ ἰθαύμασα ἀληθῶς τὴν καλλιτεχνίδα και ἐξω τῆς σκηνῆς τοιαύτην ἀναδεικνυομένην. Και παρῆλθε τότε πρὸ ἐμοῦ, βαθέως συμπονούντος, ἡ ὀρφανὴ κόρη, ἡ ἀρχαρία ἠθοποιός, ἡ συγκινομένη παρθένος, ἡ καταδωκομένη πρωταγωνίστρια, ἡ πάσχουσα γυνή, ἡ θριαμβεύουσα καλλιτεχνίς! .

**

Ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῷ κέντρῳ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, και ἀνεπτύχθη ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτόχρομα τῆς Ἀκροπόλεως, ἐν τινι ὑπὸ τοὺς πρόποδας της οἰκίᾳ. Ὁ θόλος τῆς Ἀγίας Σοφίας και τοῦ Παρθενῶνος αἱ μετόπαι, ὁ ἔθνισμός και ἡ καλλιτεχνία, ὑπῆρξαν αἱ πρῶται συμβολικαὶ παραστάσεις αἱ ἐγγραφισταὶ βαθείως εἰς τὴν νεαρὰν καρδίαν της, ἐν ἣ και συνυψήθησαν.

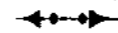
Ὅτε ἤλθεν ἐκ Κων[]πόλεως μετὰ τῶν πτωχῶν ἀλλ' ἐντίμων γονέων της εἰς Ἀθήνας ἦτο μικρά, πολὺ μικρά ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἔτι ἐκείνης, καθ' ἣν αἱ κόραι παίζουσι κοῦκλες και μαυθάνουσι Ἱερὰν ἱστορίαν, ἡ Εὐαγγελία ὠνειρεύετο θριαμβοῦς ἀπὸ σκηνῆς, ἐπλαττεν ὑψηλὰ ὄνειρα, ἡ ἐπαίξεν ὑποκρινόμενη φανταστικὰ πρόσωπα, χερνομοῦσα, ἀπαγγελοῦσα. Ἐγεννήθη, δυνάμεθα να εἰπωμεν, διὰ τὴν σκηνήν. Ἐθρησκείαν αὐτὴν ἔσχε. Και τὸ περιέργον εἶνε ὅτι θεάτρον δὲν ἔχειν ἀκόμη ἀντικρύσῃ, δὲν ἔχειν ἰδῆ ἠθοποιὸν και ὅμως αὐτὴ τὸ δωματίον μετέβαλλεν εἰς σκηνὴν! Ὁ κύκλος τῆς ὑπαρξέως της ἐκτοτε διεγράφη. Και εἶνε ἀληθῶς ἀρκετὰ εὐρὺς, ὥστε να εἶνε εὐχαριστημένη ἐκ τῆς σημερινῆς δράσεώς της. Πλὴν, και τῆς Μοίρας ἡ καταδρομὴ ἑνωρῆς ἤρχισεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

A. I. KAA.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΕΦΕΝΣΩΝ

ΠΑΤΗΡ ΤΩΝ ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΩΝ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἀπὸ νεαρῆς ἡλικίας ὁ Στέφενσον προσωπικῶς πρὸς τοὺς ἱπποσιδηροδρόμους, καθόσον μάλιστα και εἰς τούτων διήρηστο παρὰ τὴν μικρὰν οἰκίαν, ἐν ἣ ἐγεννήθη. Ἡ ἀτμάμαξα ἀτελής ἔτι και σχεδὸν ἀχρηστος οὐσα, δυνατόν εἰπεῖν, ὅτι ὑφίστατο ἤδη, ὅποτε ὁ Γεώργιος συνέλαβε τὰ πρῶτα αὐτοῦ σχέδια, πλὴν ἐλειτούργει μόνον ἐν ταῖς περιφερείαις τῶν ἀνθρακωρυχείων, ὅπου μετὰ δυσχερείας μετέφερε γαιάνθρακα μετ' ἀσθενείας δύο ἢ τριῶν μιλίων τὴν ὄραν, και με δαπάνην πολὺ μεγαλειτέραν τῆς διατηρήσεως ἀναλόγων ἱππων. Ὑπῆρχεν ἀνάγκη, λέγει ὁ Σμιλ, τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου ὅστις θα συνεπλήρου ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ ἀτμάμαξῃ, ὅτι ὁ Οὐάττ εἶχε πράξει εἰς τὴν ἀτμομηχανήν, και θα συνεδύαζεν ἐν τελείῳ σχέδιῳ τὰ κεχωρισμένα συστήματα ἀμφοτέρων δι' ἐφαρμογῆς πρωτοτύπων ἐφευρέσεων και μηχανημάτων, οὕτως ὥστε να ἀποκτήσῃ τὴν ὁδὸν ἐφευρέτου τῆς σιδηροδρομικῆς ἀτμάμαξῆς, καθ' ὃν τρόπον ὁ Οὐάττ θεωρεῖται ἐφευρέτης τῆς συμπυκνωτικῆς ἀτμομηχανῆς.

Τὸ ἔργον τοῦτο ὁ Στέφενσον οὐ μόνον συνεπλήρωσεν,

ἀλλὰ συνέδεσε πρὸς αὐτὸ και τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πρώτου σιδηροδρόμου και τὴν κατασκευὴν μεγάλων ἐν τῇ πατρίδι του σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, μετ' ὄλων τῶν ἐν αὐταῖς θαυμασιῶν ἔργων τῆς μηχανουργικῆς ἐπιδεξιότητος, ἦτοι τῶν ὁδῶν, ἐλασμάτων, γεφυρῶν, συρράγγων, σταθμῶν, κτλ. σὺν τῷ ὀργανισμῷ τῆς λειτουργίας αὐτῶν. Ἐν ἔτει 1815 κατασκεύασε μηχανήν, διαφημισθεῖσαν διὰ τὰς μεγάλας βελτιώσεις ἄς ἐπέφερον εἰς τὰς μέχρι τότε ἐν χρῆσει ἀτελεῖς, τοῦ Χέλδου και Τρεβιθίου.

Ὅμοιος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐφεῦρε τὸν φανὸν τῆς ἀσφαλείας, ὑποκινηθεῖς πρὸς τοῦτο ἐκ τῶν συχνῶν μοιραίων ἀναφλίξεων τῶν ἐν τοῖς ἐγγυρῶσι ἀνθρακωρυχείοις ἀερίων. Οὐδὲν ὑπάρχει δραματικώτερον ἐν τῇ βιογραφικῇ του ἱστορίᾳ, τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐδοκίμασε τὸ πρῶτον τὴν ἰδιότητα τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, ὀφικινδυνεύσας μετ' ἀνηκούστου τόλμης τὴν ζωὴν του. Περὶ μέσας νύκτας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ροβέρτου και τινος φίλου του, κατήλθεν εἰς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον, και καταλιπὼν αὐτοὺς εἰς ἀπόστασιν ἀσφαλῆ, προὐχώρησε μόνος και μετὰ θάρρους ἀνεσήκωσεν τὸν φανὸν του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀερίου. Βέβαιος και στιγμιαίως θάνατος θα ἠκολούθει ἂν μὴ ἦτο τελεία ἡ ἐφεύρεσις του.

Παραδόξως ὁ Δάβυ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐφεῦρε και αὐτὸς σχεδὸν ὅμοιον φανὸν και πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν χρησιμεύοντα, ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε να καταδειχθῇ διὰ μαρτύρων, ὅτι αἱ δύο ἐφευρέσεις ἦσαν γεγονότα διάφορα και κεχωρισμένα ἀλλήλων, και μετ' τὴν διαφορὰν μάλιστα, ὅτι ὁ Στέφενσον κατασκεύασε και ἐδοκίμασε τὸν ἰδικὸν του ἐν χρόνῳ προγενετέρῳ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἔργου τοῦ Δάβυ και ὅτι θεὸς ὁ φανὸς τοῦ τελευταίου τοῦτο μεγάλο ἐπιστημονικὸν ἐστάλη εἰς Σκωτίαν, οἱ ἐγγυρῶσι ἀνθρακωρυχεῖς μετεχειρίζοντο ἤδη τὸν τοῦ Στεφενσῶνος, ὅστις και μέχρι τῆς σημερον ἔτι θεωρεῖται καλλιτέρας.

Διαρκούσης τῆς διαμφισθητήσεως, ὁ Στέφενσον προσήνεχθη μετὰ πολλῆς ἀξιοπρέπειας και φρονήσεως, και τοῖς καταγγελλθεῖς ὡς ἀπατεῶν ὑπὸ τῶν ἐν Λονδίῳ ἐπιστημόνων, ὧν αἱ ἰδέαι ἐνισχύοντο ἐπὶ τῆς γνώμης, ὅτι ἦτο ἐντελὸς ἀδύνατον ἀπαιδέυτος ἐργατικὸς ἀνὴρ τοῦ ἀνθρακωρυχείου να ἔχεν ἀρκούσας χημικὰς γνώσεις, ἵνα λύσῃ τόσῳ μέγα θεωρητικὸν και πρακτικὸν πρόβλημα, ὡς τὸ προκείμενον.

Ἐν τούτοις ἐγένετο ὑφ' ἀπάντων δεκτόν, ὅτι πρῶτος αὐτὸς τὸ ἔλυσε, ἐνῶ ταυτόχρονως ὁ Δάβυ ἔλυσε αὐτό, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κατορθώματος ἐκεῖνου. Ἐν ἔτει 1816, ἔν τινι γεύματι παρατεθέντι αὐτῷ ἐν Νιουκάστλ, ὑπὸ τῆς Φιλολογικῆς και Φιλοσοφικῆς Ἐταιρείας, ὁ Γεώργιος ἔλαβεν ὡς δῶρον 1000 λίρας, μετ' ἀργυρᾶς πλακός, φεροῦσης τὴν κάτωθι ἐπιγραφὴν, «Ὁ Γεώργιος Στέφενσον ἐφεῦρε πρῶτος φανὸν ἀσφαλείας, πρὸς προφύλαξιν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς ἀπὸ τῶν ἐκρήξεων τῶν ἐν τοῖς ἀνθρακωρυχείοις ἀερίων.»

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γεώργιος ἀφωσιώθη εἰς τὴν μηχανήν του και κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων, αἵτινα καταστρώννυντο εἰς τὰς γραμμάς τοῦ ἐν Κιλιγκουώρθ ἀνθρακωρυχείου κατασκεύασε δὲ μετ' ὀλίγον μικρὰν γραμμὴν διὰ τὴν Ἐταιρείαν τοῦ ἐν Χέλτων ἀνθρακωρυχείου, ἐφ' ἧς ἡ ἀτμάμαξα του ἐβαῖνε μετ' ἀσθενείας τεσσάρων μιλίων τὴν ὄραν, κομίζουσα φορτίον 64 τόνων. Τὰ ἐγκαίνια αὐτῆς ἐγένοντο τὴν 18ην Νοεμβρίου 1822 παρισταμένον χιλιάδων θεατῶν.

Ἀλλ' ἡ πρὸς τὰ πρόσω πορεία του ἦτο ἀληθῶς λιαν ἀνάντης και κατὰ τὰ πρῶτα πενήτηντα ἔτη τοῦ βίου του εἶχε τὰ πάντα πολέμια. Οὐδὲν ὄφειλεν εἰς προστασίαν ἢ εἰς πλεονεκτήματα ἐκπαίδεῦσεως, ἀλλὰ τούναντίον τὰ πάντα ἀπέπερρον ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας του, τῆς ἰσχυρᾶς πεποιθένσεώς του και τῆς μακροχρονίου ὑπομονῆς του. Ὄφειλε να διδάξῃ ἑαυτὸν τὸ πᾶν, ἀπὸ τοῦ ἀλφαβήτου μέχρι τῶν ἀξιωμάτων τῆς μηχανῆς, και να κατακτήσῃ πᾶσαν σπιθαμὴν ἐδάφους ἐφ' οὗ ἴστατο.

Τὰ τρόπαιά του δὲν ἀνηγείροντο εὐχερῶς, καθόσον ἐναν-

τιον του ήσαν συντεταγμένα, τὸ μὲν ἡ ἰδία ἀπαιδεύσια, ἣν καθυπέτασε δι' ἡσύχου καὶ ἐπιμόνου ἐργασίας, τὸ δὲ ἡ ἀντιπολιτευτικὴ ἀνδρῶν πολυμαθῶν καὶ ἐπιστημόνων, ὅτινες ἦσαν συνησπισμένοι κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁκτινες μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἔργων του ἠδύνατο νὰ ὑποχωρήσωσιν.

Κατὰ πρῶτον ὁ Στέφενσον διέμενε σταθερὸς ἐν τῇ πρὸς τὸ κατορθωτὸν τῆς ἀτμοκινήτου μηχανῆς παποιθήσει του. Τὰ πειράματά του ἐνηργούντο ἐν μυστικότητι καὶ ἀφανείᾳ, ἣ ἐτύγγαλον ἐντελῶς ἀγνωστα εἰς τοὺς ἐφημεριδογράφους, ἱστορικούς καὶ ἄλλους συγγραφῆς τῆς ἡμέρας. Τὸ μέγα ἔργον συντελέσθη ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀρωγῆς ἐκ μέρους συγγραφῶν καὶ ρητόρων.

Οὐδέποτε ἠρέσατο νὰ διατρίβῃ εἰς τόπους θαυμάτων, ἐνθα θὰ ἀπειπάτο ἢ προσοχὴ του. Εὐργάζετο δραστηρίως ὅπως δῶσθαι ὑπάρξειν εἰς ὑπνώττων στοιχείον καὶ πρακτικὴν ἐπιθεβαιώσιν εἰς ἀφηρημένην ὑπόθεσιν. Ἐν τούτοις τὰ ἔργα αὐτα προέτειναν ἐνεπαίξοντο, ἢ ἰθεωροῦντο ἀπραγματοποίητα.

Ἡ σφοδρὰ προκατάληψις τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, ἀντεμάχετο αὐτόν. Οἱ Πολιτικοὶ Μηχανικοὶ ἀπαντες ἀνεξαιρέτως ἦσαν πολέμιοί του, διότι δὲν παρεδέχοντο αὐτόν ὡς ἐπιστήμονα, ἐπειδὴ ἕστερείτο καὶ αὐτῶν τῶν στοιχείων τοῦ ἀπλοῦ μηχανικοῦ.

Οἱ τότε Μηχανικοὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διευθίῃ ἀτμομηχανὴν μὲ ταχύτητα 12 μιλίων τὴν ὥραν, διότι θὰ ὄθειτο πρὸς τὰς ὁπίσω ὑπὸ τοῦ ἀνέμου! Ἄν δ' ἐταξείδευε θὰ ὑστέρει καὶ αὐτῶν τῶν ἐν ταῖς διώρυξι λέμβων, ἀς τότε εἶλον ἐκ τῆς ξηρᾶς ἵπποι, καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο ποσῶς νὰ προχωρήσῃ. Δέιοι τροχοὶ οὐδέποτε θὰ ἐπροχώρουν ἐπὶ λείων ἐλασμάτων, ἀλλὰ θὰ περιστρέφοντο ἐπανειλημμένως, ἐνῶ ἡ ὅλη μηχανὴ θὰ ἴστατο ἀκίνητοῦσα.

Προσέτι ἀπεφάνθησαν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ κατασκευασθῇ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τοῦ Chat-Moss. «Οὐδεὶς μηχανικός, σαφρονῶν, εἶπε διακεκριμένως τὸς Πολιτικός Μηχανικός, θέλει διέλθῃ διὰ τοῦ Chat-Moss, ἐὰν ἐπιθυμῇ νὰ κατασκευασθῇ σιδηροδρομὸν ἀπὸ Λιβερπούλης εἰς Μάντσεστερ». Τέλος ἡ ὅλη ἐπιχειρήσις ἰθεωρήθη ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατος.

Καὶ ἐν τούτοις τὰ ἀδύνατα ἐξετελέσθησαν. Ὅτι ὁ Γεώργιος Στέφενσον ἀπεφασίεζε νὰ πράξῃ, τὸ ἐπραττε. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ μεταξὺ Stockton καὶ Darlington σιδηροδρομοῦ ἐγένοντο τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1825. Ἡ ἀδύνατος ἀτμομηχανὴ του διέτρεξε τὴν γραμμὴν μὲ ταχύτητα 12 μιλίων, ἐπερωτῆθη δὲ καὶ ἡ ἀδύνατος σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπὸ Λιβερπούλης εἰς Μάντσεστερ, διερχομένη διὰ τοῦ κέντρου τοῦ Chat-Moss.

Ἀλλὰ καὶ τὸ κοινοβούλιον ὡσαύτως, δέον νὰ προσεθῇ, ἐπραξε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ὅπως κατασυντρίψῃ αὐτόν, διότι ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῶν ἱπποσιδηροδρομῶν, καὶ ἀντετάχθη κατὰ τῶν σιδηροδρομικῶν ἀτμομηχανῶν. Κατεδίκασαν ἐπανειλημμένως τοὺς ἐργάτας τῶν πρῶτων σιδηροδρομῶν. Ὅστε ἡ αἵτησις τῶν κατοικῶν τῆς Λιβερπούλης καὶ τοῦ Μάντσεστερ προσήχθη ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ὁ Γεώργιος Στέφενσον ὑπέστη ἐνώπιον πρὸς τοῦτο συσταθείσης ἐπιτροπῆς μακρὰν ἀνάκρισιν, καθ' ἣν τῷ ἐπεβλήθη νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς, διότι ἐὰν ἐπέμενεν εἰς τοιαύτην μείζονα τῶν 10 μιλίων καθ' ὥραν, ἠθέλε παντελῶς καταστρέψῃ τὸ ἔργον του. «Δὲν εἶναι εὐχερὲς δι' ἐμὲ, ἀπήντησεν εὐθαρσῶς ὁ Στέφενσον, κατόπιν τῶσαν ἐτῶν πείρας νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς». Καὶ εἶδεν νὰ γείνη, ὅτι ἐγένετο. «Μόλις ἤρξατο ἡ ἐξέτασις μου, λέγει ὁ Στέφενσον, καὶ ἐπεθύμησα ἀμέσως νὰ εὕρισκον ὀπὴν τινα, ὅπως ἐξέλθω ἀπὸ τῆς πλεκτάνης ἐν ἣ μὲ περιέβαλον. Ἐπολέμουν πάσαις δυνάμεσι. Δέκα τυράννοι δικηγόροι μὲ ἐξέταζον τυραννικῶς ὅπως μὲ καταβάλλουν, εἰς δ' ἐκ τῶν τῆς ἐπιτροπῆς ὑπαινίχθη ὅτι ἤμην παράφρων».

Αἱ χαρακτηριστικαὶ αὐταὶ λέξεις εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ καταδείξωσι τὰς ταλαιπωρίας ἀς ὑπέστη. Ἐν τούτοις ἀπαξ ἢ δις ὁ Στέφενσον, μεθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν, δὲν συνε-

κρατήθη. Ἐρωτηθεὶς, διατί τὰ λεγόμενά του δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ὁ σιδηροδρομὸς ἦτο τέλειος, ἀπήντησε. «Μάλιστα εἶναι» καὶ ἐνωῶ νὰ τὸν κάμω τέλειον!» Ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τῷ προέβαλε καὶ τὸ ἐξῆς ἐρώτημα.

— Ὑποθεσ ἤδη, ὅτι ἐνῶ μία τῶν ἀτμομηχανῶν τούτων βαίνει ἐπὶ σιδηροδρ. γραμμῆς μὲ ταχύτητα 9 ἢ 10 μιλίων τὴν ὥραν, ἀγελάς παραπλανηθεῖσα ἴσταται ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς διαβάσεως τῆς μηχανῆς, δὲν πιστεύεις ὅτι θὰ ἦτο ὀλεθρία ἢ περίστασις;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Στέφενσον μειδιῶν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, πράγματι θὰ ἦτο ὀλεθρία διὰ τὴν ἀγελάδα!

Ἡ κατασκευὴ τῆς διὰ τοῦ Chat-Moss σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἦτο ἀληθῶς θαυμάσιον κατορθῶμα. Οἱ μεγαλείτεροι μηχανικοὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἀνελαβε νὰ ἐκτελέσῃ, ὅ,τι οὐδεὶς σαφρονῶν διενεοίτο ὡς δυνατόν, δηλαδή νὰ καταστρώσῃ γραμμὴν ἐπὶ ἔλους, ἦτοι στρώματος ἐκ σπογγώδους φυτικῆς ὕλης συσπυρευθείσης ἐκεῖ πρὸ αἰῶνων. Ἡ ἰδέα τοῦ Στεφενσονος ἦτο, ὅτι ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κατασκευασθῇ γραμμὴν βαίνουσα ἐπὶ τοῦ ἔλους, ἀνυψωμένης καταλλήλως τῆς μελλούσης νὰ ὑποβαστάσῃ τὴν γραμμὴν ἐπιφανείας του. «Ὡς τὸ σκάφος καὶ ἡ σχεδία, βαστάζουσαι βάρη μεγάλα ἐπιπέσουσι τοῦ ὕδατος, οὕτως, εἶλεγε, καὶ σιδηροδρομικὴ τις γραμμὴ δύναται νὰ συγκρατῆται ἐπὶ ἔλους, ὅπερ εἶναι ἀσυγκρίτως σταθερότερον τοῦ ὕδατος.» Ἐπὶ τῇ βίσει τῆς ἀρχῆς ταύτης, δι' ἐργασίας πλήρους ἀθυμίας, ἐν διαστήματι πολλῶν χαλεπῶν μηνῶν, κατασκεύασε τὴν διὰ τοῦ Moss γραμμὴν, ἀσπανήσας 28,000 λίρας ἀντὶ τῶν ὑπὸ τινος ἀντιζήλου του μηχανικοῦ ὑπολογισθέντων 270,000 λιρῶν.

Πολλὰ ἄλλα μηχανικὰ ἔργα σιδηροδρομικὰ τε καὶ μὴ, ἐγένοντο κατόπιν, ἐφ' ὧν ὁ Στέφενσον καὶ ὁ υἱὸς του Ροβέρτος ἐνησχολήθησαν μετὰ σπουδῆς. Ἀπὸ τοῦ πρώτου δὲ μέχρι τοῦ τελευταίου, ὁ πατὴρ τῶν Σιδηροδρομῶν ἐπίδειξε τὴν αὐτὴν ἀποφασιστικὴν ψυχραιμίαν, ἀκαμπτον ὑπομονὴν καὶ ἐπιμέλειαν, αἵτινες εἶχον χαρακτηρήσῃ τοὺς πρώτους αὐτοῦ ἀγῶνας καὶ τὰς πρώτας τῆς μηχανουργίας σπουδάς του. Ἐγκρατῆς ἐν ταῖς ἐξέσιν αὐτοῦ, ἠγείρετο λίαν πρῶτῷ. Ὁ σιδηρὸς ὄργανισμός του, ἐνισχυόμενος ὑπὸ ὑγιῶς τροφῆς καὶ μετρίας χρήσεως αἰνοπνεύματος, καθίστων αὐτόν ἱκανόν ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰ ἐργάζεται καὶ εἰς μικρὰν ν' ἀρκῆται ἀνάπαυσιν.

Ὡς πάντες οἱ μεγάλοι ἄνδρες μεγάλως ἐνδιεφέρετο διὰ τοὺς νεαροὺς ἐργάτας τοὺς ἀγωνιζομένους, εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των: Ἡ συνήθης δὲ συμβουλή, ἣν γενικῶς εἶδεν εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν νέους, ἦτο α Σπουδάσετε, σκέπτεσθε, κάμετε ἑαυτοὺς κυρίους τῶν ἀρχῶν, ἐγκρατεῦσθε, ἐστὲ ἐπιμελεῖς καὶ . . . μὴ φοβήσθε.

Πολλοὶ ὑπῆρξαν οἱ νεανία, οὗς κατὰ τὸν βίον του, καὶ διὰ λόγων καὶ διὰ πράξεων ἐνθαρρυντικῶν, ὠδήγησε σταθερῶς πρὸς τὴν τιμὴν καὶ τὸν πλοῦτον, ἀπλῶς διότι παρετήρησε τὸν ζήλον, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀκεραιότητα αὐτῶν. Μείραξ τις εἴλκυσε ποτὲ τὸ ἐνδιαφέρον του, ἐνῶ εἰργάζετο ὡς ἀπλοῦς ξυλουργὸς ἐπὶ τῆς ἀπὸ Λιβερπούλης εἰς Μάντσεστερ γραμμῆς. Δὲν παρήλθον ἔτι πολλὰ καὶ οὗτος χειραγωγηθεὶς ὑπὸ τοῦ Στεφενσονος ἀνεδείχθη διακεκριμένος μηχανικός. Συναντήσας δὲ ἑτερόν τινα νέον ἐπιμελῶς ἐργαζόμενον κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του, καὶ θαυμάσας τὴν δραστηριότητά του, τὸν προσέλαθεν ἐν ἰδιαιτέρον γραμματίᾳ του. Μετὰ τινα χρόνον οὗτος κατέστη διάσημος διὰ τὴν ἱκανότητά καὶ τὸν πλοῦτόν του. Τῶνόντι, οὐδὲν παρέιχεν εἰς τὸν διάσημον μηχανικὸν μείζονα ἠδονήν, ἀπὸ τοῦ νὰ βοηθῇ παντοιοτρόπως πάντα ἐπιμελῆ νέον, καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ του σημαντικῇ ἐκφράσει, νὰ τὸν κάμναι ἄνθρωπον.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Γ. Α. Ι.

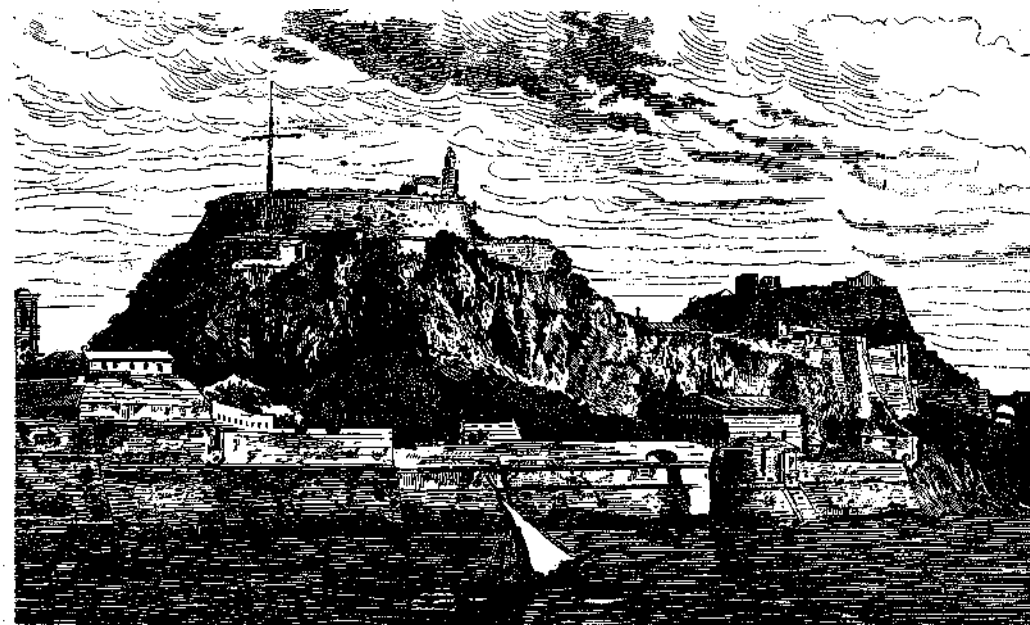
ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

(Ἀνάμνησις)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ ἐρατεινὴ θεία μου, τὸ φάσμα τοῦ μαροφιλοδόξου ὑποψηφίου προέδρου, ἡ συγκίνησις ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τοῦ ἀπὸ μηχανῆς, ἡ μᾶλλον ἀπὸ παραθύρου, ἀγνώστου ἐκεῖνου . . . ἀγγέλου, ἡ χαρὰ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς ἀγωνίας μου, βεβαίως ἦσαν ἀρκετὰ εὐπρόσωποι ἀφορμαί, ὅπως διατελῶ εἰς ἐκρυθθὸν σωματικὴν κατάστασιν.

Τράξι Τρῆξι εὐεργετικόν, βαλσαμῶδες ἀκούεται τότε, ὡς γλυκεῖα αὐλοῦ μελωδία. Ἐνόμισα ὅτι μοὶ ἠνοίγετο αἴφνης ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου, ἢ ὅτι ἐκληρονόμησα πλοῦσιον καὶ ἀκλήρον θεῖον, ὅτι ἐλάμβανον χρεῖσμα Ἀκαδημαϊκοῦ — Τόσον ἐχάρην! Ὁ αἰθηρὸς μοῦλος, τὸ κατραμένιον ἐκεῖνο ἔμπόδιον, ἀποσύρεται, ἡ στρόφιγξ στρέφεται καὶ ἡ θύρα κωδωνίζουσα ἀνοίγεται, ἐνῶ πλατὺ μεδίαιμα διανοίγει τὰ χεῖλη τῆς θεραπευίδος, βυθίζον ἀμα τὴν ψυχὴν μου εἰς πέλαγος ὄνειρώδους ρέμβους.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Ἄ, εἶμαι πολὺ δεῖλος! καὶ πάλιν ἐπαθα ἀπὸ γλωσσοδέτην. Εὐτυχῶς ἡ γλώσσα τῶν γυναικῶν — κ' ἐκείνης ἐπομένως — ἡ αἰετοπε παντὸς ἐλευθερᾶ περιορισμοῦ, ἡ πρόθυμος καὶ ἐφευρετικὴ, ἡ εὐστροφος καὶ ἀεικίνητος, γνωρίζει εὐθὺς ν' ἀναπληροῖ τὸ κενόν.

Μόλις ἠνοιξεν ἡ θύρα, ἠνοιξε καὶ τὸ μικκύλον τῆς στόμα. — Κοιμοῦνται ἰπάνω φοβερά, μοὶ λέγει γελῶσα. Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀκούσουν. Μὰ δὲν ζεύρετε, τί κακὸ . . .

Καὶ ἐγὼ ἐνδομύχως μὲν, εἶπον: Τόσφ τὸ καλλίτερον διὰ τὸ μέλλον ποῦ δὲν ἤκουσαν, διὰ τῶν χειλέων ὅμως ἐψυθόρισα σιγανὰ: Περίεργον, τί ὕπνος! Ἐσπασα τὸ κουδοῦνι . . .

— Τί κουδοῦνι! Αὐτὸ δὲν ἐνεργεῖ . . . Ἄλλοιμονοι! Ὁ κώδων εἶχεν ἔλλειψιν τινα καὶ ἠπέθει εἰς τὴν πίεσιν τοῦ ρόπτρου. Ἐλλίπεν ἴσως τὸ ὕδωρ. Ἴδου ἡ πλέον πιθανὴ ἐξήγησις.

Ἀνερχόμεθα ὁμοῦ τὰς 42 βαθμίδας τῆς κλίμακος. Πολλάκις ἄλλοτε ἠναγκάσθη ἕνεκα τοῦ κοπιώδους ὕψους νὰ καταρασθῶ τὸν μηχανικόν, ὅστις ἠνόει τὸ ὕψος τῆς κλίμακος νὰ ἦναι ἀντάξιον τοῦ ὕψους τῆς σοφίας του! Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ὅς βεβαίως ἐάν εἶχεν ἡ κλίμαξ 48 βαθμίδας 96, 168, καὶ ὅσως καθελθῆς, ἐν γεωμετρικῇ προόδῳ, δὲν θὰ ἐμμεψμοίρουν, δὲν θὰ κατηρώμην, δὲν θὰ ἐκουραζόμην. Μὲ

ἀγγέλους καὶ εἰς τὴν Κόλασιν πηγαίνει κανεὶς ἀφόβως, εὐχαρίστος καὶ τὰς ὑψηλοτέρας ἀνέρχεται κλίμακας.

Ὅποσον ἦτο γλυκεῖα! Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ κατέλθω εἰς τὸ ὀλισθηρὸν στάδιον τῆς περιγραφῆς, ἐν τοιαύτῃ μάλιστα ὥρᾳ ἀνυπομονησίας; Φαντασθεῖτε ἕνα ἄγγελον . . . ἐν εἰκόνι ἢ, ἂν ἀγαπᾶτε, τὴν ἐρωμένην σας οἷας δῆποτε καλαισθητικῆς δυνάμειος ἄνθρωπος καὶ ἂν ἦσθε, ἀνοίξατε ἕνα τόμον τοῦ Κοππέ, ἢ — ἂν δὲν ἠζεύρετε τὴν Γαλλικὴν φωνὴν — τοῦ Δροσίνη — ἀκριβῶς τὸ ἴδιον εἶνε — ἢ τοῦ — κ. Κόντε εἰς προτοχὴν! — μιλιστίχου Πολέμη καὶ ἐγὼ ἀπαλάττωμαι τῆς . . . φλυαρίας. Ἐπειτα βιάζομαι. Ἀησιμονεῖτε ὅτι ἐγὼ θεῖον . . . ἀναμένουσαν;

Ἡμῖγυμος δὲν ἦτο, καίτοι ἡ μεσονύκτιος ὥρα ἐπλάσθη διὰ τὰ γυμνά μεγαλεῖα. Ἀπεναντίας τὸ φόρεμα τῆς ἦτο κλειστόν, ἐξόχως ἀρμόζον εἰς τὴν σεμνὴν στάσιν ἣν ἐφαινετο τρηοῦσα.

Ἀλλὰ τὰς βαθμίδας διεσεκλίσαμεν ἤδη. . . Πάλλεται τὸ φῶς, δχι διότι συνεινήθη ἀναλογιζόμενον ἴσως ὅτι τὸ ἐκράτει χεῖρ ῥοδόχρους σφριγηλῆς νεανίδος, ἀλλ' ἀπλῶς διότι ἡ νουή τῆς ἦτο ἔγγυς καὶ τὸ ἐρρίπιζεν.

Φεῦ! Ἐτερον ἔμπόδιον. Τὸ δωμάτιον μου, ἐν ᾧ εἶχεν

ἀφεθῆ τὸ ἐπανοφόριον μου μετὰ τοῦ κλειδίου, ἦτο κλειστόν! τὸ κλειδί δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν θέσιν. Ἐρευναὶ λοιπὸν καὶ τρεξίματα εἰς τοὺς διαδρόμους, εἰς τὴν δωμάτια, παρακολουθούμενος πάντοτε — μὴ τὸ λησμονεῖτε, φθονεροὶ — ἀπὸ τὴν ἄγγελον θεραπευίδα, ἣτις τόσον εὐσταθῶς μ' ἐφώτιζεν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς παραπλανήσεως . . .

— Νάτο, μοὶ λέγει αἴφνης, ἰδῶ εἶνε . . . Πράγματι! ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐκεῖτο κεκλιμένον, οἰνοὶ κοιμώμενον καὶ αὐτό, τὸ κλειδί τοῦ δωματίου μου.

Κύπτω ἵνα τὸ λάβω κύπτει κ' ἐκείνη ἐκ μεγάλης καλοσύνης. Αἱ κεφαλαὶ ἡμῶν, καὶ τοὶ δὲν ἐνέκλειον μεγάλα πνεύματα, συναντῶνται. Δράττομαι τῆς κλειδός, δρᾶττεται αὐτῆς κ' ἐκείνη. Ἐπιμένω, ἐπιμένει.

— Ἄφρησε το, τῇ λέγω. — Ἄφρησε το, ὡς πιστὴ ἡχώ ἰπαναλαμβάνει κ' ἐκείνη.

Ἐμαθον παιδιόθεν νὰ ὑποτάσσωμαι τῇ γυναικί, ὡς ἄγαν ποτισθεὶς τὰ νάματα τοῦ Ἰεροῦ Εὐαγγελίου. Ἄλλ' ἂν τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμήν δὲν ὑπεχώρησα, ἄλλος λόγος ἰσχυρὸς μὲ ἠνάγκαζε νὰ ρίψω εἰς λήθην τὰ σοφὰ ἐπιτάγματα τῆς Ἱερᾶς βίβλου. Μετὰ τῆς κλειδός εἶχον συλλάβει καὶ τὴν . . . χεῖρα τῆς! Χεῖρα ἀπαλήν, δροσεράν, λιτάν . . .

Ἡ σύλληψις ἀνήγετο εἰς τὰς συνοπτικὰς διαδικασίας. Ὅλα αὐτὰ ἐγένοντο μετὰ ταχύτητος βιαιότερας τοῦ ἡλεκ-

τρικου κώδωνος τῆς οικίας μου, — ἐὰν ἐνήργει — τρομωδιστέρας τοῦ διαφεύγοντος φέγγους τοῦ κηρίου.

Εἰσερχόμεθα μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δωμάτιον μου
Πτωχὸν δωμάτιον! Πόσον εἶσαι κρυερόν, σκοτεινόν, ἔρημον.
Ἴδου ἢ πρὸ τῆς τραπέζης θέσις μου, ἐν ἧ μετὰ τοσοῦτων πνευμάτων ἀνεστράφη, ἀπὸ τοῦ Λαμαρτίνου μέχρι τοῦ Γκίβνι, ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ Πλάτωνος μέχρι τοῦ ἔρημνεύσαντος τὸν τελευταῖον ἀρειμανίου ὑφηγητοῦ, ἐν ἧ τόσας διήλθον ὄρας τὴν νύκτα ἐργαζόμενος, ἀφιερωμένος εἰς κάσμον ἰδεῶν καὶ οὐερῶν, ἰδού αὐτὴ νῦν ἐγκαταλειμμένη! Περιοδικὰ μὲ τὰς ἐνεπιγράφους ταινίας ἀθίκτους, ἐφημερίδας καὶ ἐντυπα φύρδην μίγδην, βιβλία κεκοιναμένα, χειρόγραφα ἡμιτελή. . . Καὶ θλίβει αὐτὴ ἡ ἀκαταστασία καὶ ἡ ἐγκατάλειψις ἐνεκα. . . τῆς θείας μου.

Ω! ἀνεμνήσθην τοῦ φοβεροῦ ὀνόματος τῆς! . . .
— Κομμάτι γλήγορα, ἀνακράζω πρὸς τὴν ἀγγελον θεραπευίδαι, ἥτις εἶχε πλησιάσει μὲ τὸ φῶς, ἐν ἰδίῃ μεγάλῃ εἰκόνι τῆς Νυκτός, ἐν τινὶ πρώτῃ σελίδι τῆς «Φύσεως». Ψεύρεις, βιάζομαι ὀλίγον. . .
— Μὰ τώρα ποῦ εἶσθε εἰς τὸ δωμάτιον σας, τί βιάζεσθε; Ἐδῶ, οὔτε σκοτεινὰ εἶνε, οὔτε κρύο κάμνει, οὔτε ἀνεμος φυσᾷ. . .

Εἶχε δικαίον ἡ ἀγγελος—θεραπιδίς.
— Τὸ ἔξυρμα ὁ δυστυχος, ὅτι ἡ ἐδῶ διαμονὴ θὰ ἦνε λαμπρά. Ἄλλ' ἔχει κάτι φαντάσματα ἐδῶ μέσα! . . .
Τὸ φῶς τοῦ κηρίου μειοῦται. . .
— Τί, τί; Καλὲ, πῶς εἶπες; Φαντάσματα ἐδῶ μέσα; Ἀλήθεια; . . . Ἐλα κάμειτε τότε γρήγορα, γιατί φοβοῦμαι. . .
— Ἐ, τώρα δὰ, καθὼς βιαζόμεθα καὶ οἱ δύο, μοῦ φαίνεται πῶς θ' ἀργήσομε περισσότερον. . .
— Μὰ γὰ πέτε μου, σὰν τί φαντάσματα εἶνε αὐτὰ;
— Νά, ἕνα. . . ἡ θεία μου! Δὲν τὴν βλέπεις ἀπέναντι, μὲ ἀνοικτὸ ὡς δύο πῆγες τὸ στόμα, μὲ τοὺς ρῶθνας κατὰ πλάτος καὶ μήκος ἀνεωγμένους, μὲ τὴν εὐμήκη γλῶσσαν. . . ἔξω;

Ἡ ἀπλοϊκὴ, ἡ νυκτερινὴ φίλη μου, ἀποπλανηθεῖσα — **cho-cing**—ἐκ τοῦ ὕψους δι' οὐ τῆ ὠμίλου, ἐκύτταξε περίτρομος πέριξ αὐτῆς. Καὶ εἶδε μετ' ἑμοῦ σκιὰν μόνον ὠραιότητα κεφαλῆς, ἀμυδρῶς διαγραφομένην, τὴν σκιὰν τῆς κεφαλῆς τῆς!

— Ἄ, μὲ περιπαίζεις! Ὁρατὰ. . . Μὴ ξαναπῆς τέτοια πράγματα, σὲ παρακαλῶ, σὺ γραμματισμένος ἄνθρωπος. Αὐτὰ ἐδῶ ὅλα τὰ βιβλία τέτοια λένε;

— Βέβαια! λένε λ. χ. πῶς ἡ πεθερά, ἡ θειάδες, ἡ Μιστριώτης, οἱ ποιηταὶ τῆς ρωμαντικῆς σχολῆς, οἱ παπᾶδες εἶνε φαντάσματα. . . Καὶ. . . στάσου, στάσου. . . οἱ ἀντιπολιτευόμενοι παυσανίαι καὶ μερικοὶ ὑποψήφιοι. . . πρόεδροι φιλολογικῶν συλλόγων. . . Λένε ὅμως πάλι, πῶς μερικά κορίτσια, σὰν καλὴ ὄρα, καὶ οἱ πλοῦσοι, εἶνε ἀγγελοι, πλάσματα, ποῦ εἶται ἐρχεται κανεὶς νὰ τὰ προσκυνήσῃ, νὰ τ' ἀγκαλιάσῃ σφιγκτὰ σφιγκτὰ. . .

Ἡ κόρη ἐγελοῦσεν. . . Ἄλλ' ἡ θεία;
Ἄλλοιμον μου! τὴν ἐλησμόνησα ἐντελῶς, καίτοι πρὸ μικροῦ ἐμνήσθην τῆς συνομοταξίας τῆς!

Ἐξέρχομαι μετὰ τῆς θεραπευίδος ἐκ τοῦ δωματίου μου, ὅπερ τόσῳ ἀπροόπτως ἐδέχθη τὴν ἐπισκεψίμην καὶ ἡρέα μετὰ κατερχόμενοι τὴν κλίμακα, ὅτι καὶ αὐτὴς ἡ χεῖρ μου πλῆττει τὸ κενόν! Τὸ κλειδί! Καὶ πάλιν—τρὶς τώρα ἀλλοίμονοι! — ἐλησμόνησα νὰ τὸ πάρω, παρασυρθεὶς ἐκ τῶν περὶ φαντασμάτων καὶ πλάσμάτων ὀμιλιῶν ἡμῶν.

— Τὸ κλειδί; τῆ λέγω.
— Ἄλλο κλειδί πάλιν; Τὸ ἐπῆρατε ἢ μήπως θέλετε καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον. . .

Ἀνασκαλεύω ἐπιμελῶς τὰ θυλάκια μου—καὶ εἶνε οὐκ ὀλίγα— ἄλλ' οὐδὲν εὐρίσκω. Ἐρευνῶ τὸ ἐπανωφύριον μου καὶ συναντῶ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα κύπτω ἐπὶ τοῦ δαπέδου, οὐδὲν ὅμως ἀντικείμενον καθιστᾷ ἀνώμαλον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ.

— Διάβολο! Τί νὰ ἐγινε! Τόσον εὐκολὰ ἐξαφανίζονται εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ δωμάτιον τὰ πράγματα;

— Ἄμ, τὰ φαντάσματα, ποῦ τὰ βιάζε; Ἐσκέφθην ἀμέσως δύο τινὰ ἂν τὰ φαντάσματα ἔχουν χεῖρας, καὶ ἂν λωποδυτοῦν, γυμνά ὄντα καὶ μηδενὸς ἔχοντα χρεῖαν καὶ δὴ. . . κλειδιῶν!

Ἄλλ' ἔως νὰ σκεφθῶ καλὰ καλὰ:
— Τὸ κλειδί; μοὶ λέγει ἔμφανως βλέπουσα με, μὲ ὄφθαλμούς, πρὸ τῆς λάμπης τῶν ὀπῶν ὡχρῖα σθενούμενον ἐκ ζηλοτυπίας τὸ φῶς τοῦ κηρίου, μὲ χεῖλη πρὸ τῆς χάριτος τῶν ὀπῶν θὰ ἐκάμπτετο, θὰ ὑπεχώρει καὶ ἡ ἀνησυχότερα μέριμνα, καὶ αὐτῆς δὲ τῆς θείας μου θὰ εἶσα ἡ πολυκροτος γλῶσσα!

«Ἐ, τέτοια κλειδιὰ σὰν κι' αὐτό, καὶ μοὶ εἶδειε συγχρόνως τὴν περιάλητον κλειδα, εὐκολὰ κανεὶς τὰ ἔρρισκε καὶ τὰ κατασκευάζει ἐπὶ τέλους ἂν τὰ χάσῃ. Ἄλλ' ἕνα ἄλλο κλειδί, τὸ κλειδί π' ἀνοίγει ἡ καρδιά, αὐτὸ πρόσεξε μὴ χάσῃς ποτὲ, γιατί θὰ μὴν τότε ἡ δόλια καρδιά σου μανδαλωμένη σὲ ἐρημιά, χωρὶς φῶς, χωρὶς ἐλπίδα, χωρὶς ἄερα, χωρὶς παλμὸ!»

Ἐφυγα ταχύς ὡς ἀστραπή. Φθάνω ἔμπροσθεν τοῦ κενήσαντος ἐξ ὀργῆς ἠφαιστείου, ὅπερ ἐνέκλειεν ἡ εἰσοδος τῆς οικίας τοῦ θεῖου μου, καὶ. . . ἀποκαρτερῶ! . . .

Ἐν τῇ κεφαλῇ μου περιδινούντο ἀκόμη γλυκεῖς, ὡς θροῦς ἀγγελικῶν πτερύγων οἱ τελευταῖοι βαθεῖς καίτοι ἐκ τοιούτου ἀφελούς στόματος ἐκπηδήσαντες, λόγοι τῆς νεάνιδος. Ἄλλὰ περιδινεῖτο καὶ ἡ γλῶσσα τῆς θείας μου ἐν ἀκράτῳ παραφορᾷ—πλὴν τὸ ζῶμα τὸ ἡδύ. ὅπερ ἀπέπνεον οἱ λόγοι τῆς θεραπευίδος μὲ εἶχον μεθύσῃ διὰ τοῦτο οὐδὲν ἤκουσα, οὐδενὸς ἀντελήφθην.

Ἄργα πλέον, ὅτε ἀπεμονώθην ἐν τῷ δι' ἐμὲ προωρισμένῳ δωματίῳ, ἀνεπόλησα ἐν τῇ μνήμῃ τὴν τελευταίαν λέξιν, ἥτις ἐπληξῆς τὰ ὠτά μου καὶ παρέμεινε κατὰ τὴν ἀνήσυχον ἐκείνην νύκτα, τὴν ὠρυγῆν:
— **Παληόπαιδο!** . . .

Δι.

ΤΗ' ΜΑΜΜΗ' ΜΟΥ

(Ὅπισθεν φωτογραφίας μου).

Ἄν τὰ πάντα μεταβάλλῃ
Ὅ γοργῶς βαδίζων χρόνος,
Πλὴν ἢ θλίψις ἢ μεγάλη
Κι' ὁ ἐγκάρδιός σου πόνος
Διὰ τὴν σεμνὴν Ἐλδύραν,
Ἢτις, φεῦ! μετέστη νέα,
Ὡς τοῦ τάφου σου τὴν θύραν
Θὰ διατρυποῦντ' ἀκμαῖα.
Στέρξε κἂν νὰ μειδιᾷς
Ἐπὶ τῆς φωτογραφίας
Τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ νὰ παύσῃς
Χύνων δάκρυα πικρίας.

New York.

Κ. Α. Α.

ΦΟΝΟΣ ΠΙΘΗΚΟΥ

Θλίβομαι ἀναμιμνησκόμενος, ὅτι ἐρόνευσά ποτε πύθηκον, οὐ ἔνεκα ἐπὶ μακρὸν διετέλεσα θεωρῶν ἑμαυτὸν ὡς ἐγκληματαίαν, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐτι ἡ συνειδήσις μου δὲν ἀνεπαύθη! Ἡ περιστασις αὕτη ἐτυχεν ὡς ἐξῆς:

Εὐρισκόμην ἐν τῷ μεγάλῳ στρατιωτικῷ σταθμῷ τῆς Βα-ρακαπόρης ἐν Βεγγάλῃ, ἐνθα τὰ παραπήγματά μας περιεκυκλοῦντο ὑπὸ νάπης, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀπῆς ἐκεῖτο χωρὶν ἢ χώρα αὕτη ἐγεμε πύθηκον, οἵτινες μεγάλως παρηνόχλου τοὺς ταλαιπώρους χωρικοὺς. Ἦσαν δὲ τοσοῦτω τολμηροὶ, ὥστε εἰσέρχοντο εἰς τὸ χωρίον καὶ ἤρπαζον ἐκείθεν πᾶν ὁ, τι ἤρρασκοντο—πολλάκις δ' ἀνεμεινον μέχρις ὅτου τὸ ἐξ ὀρυξῆς γεῦμα παρεσκευάζετο ἐντὸς ἀγγείου ἐξῶθεν τῆς μικρᾶς καλύβης τοῦ Ἰνδοῦ, εἶτα δὲ ἐπερχόμενοι μετὰ ψυχραμίας ἀνελάμβανον ὡς ἰδιοκτητῆται τὸ ἀγγεῖον καὶ ἀπῆρχοντο, μὲ ὕψος μάλιστα κυρίου, ὅστις δίδωσεν νόμιμον αὐτοῦ ἰδιοκτησίαν—οὕτως ὁ δυστυχῆς χωρικός ἔμεινε πολλάκις ἀνευ φαγητοῦ, ἀπέχων ἐκ θρησκευτικῆς προλήψεως νὰ καταδιώξῃ ἢ κακοποιήσῃ τὸν ἀπερχόμενον αὐθάδη ἄρπαγα.

Ἄλλ' οἱ λαγκοῦρ οὗτοι (οὕτως ἐκάλεον αὐτούς) ὑπερέβησαν τὰ ὄρια. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε εἶχον ἀποπειραθῆ νὰ κακοποιήσωσι τοὺς παρὰ τὰς καλύβας τοῦ χωρίου παίζοντας παιδας. Ἐσπέραν τινα, γέρον πύθηκος, τίς εἶδε ἐκ τινος σατανικῆς ἰδέας παρορμηθεὶς, ἢ ἴσως πειραχθεὶς, διότι ὁ πύθηκος πολλάκις εἶνε ἐκδικητικὸς, συνέλαβε παιδα, ὃν λαβῶν μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ δραμῶν ἀνήλαθεν ὑφ' ὕψηλοῦ ὄξυφονικος. Οἱ κάτοικοι σπεύσαντες εἰς τὰς φωνὰς τοῦ παιδὸς καὶ συνελθόντες περὶ τὸ δένδρον ἐξέβαλλο, μεγάλας κραυγὰς οὐδὲν ἄλλο ἔπραττον ἢ διὰ χειρονομιῶν καὶ φωνῶν νὰ προσδεῖνται τοῦ γέροντος ὅπως ἐπιστρέψῃ αὐτοῖς τὸ παιδίον, ἄλλ' ἐκείνος οὐδόλωσ προσεῖχεν εἰς τὰς παρακληθείς καὶ ἐφαίνετο μάλλον ὅτι διεσκεδάξεν διὰ τὰ συμβαίνοντα κάτωθι αὐτοῦ. Ἀφοῦ δὲ προσέβλεψεν ἐπ' ἀρκετὸν τὸ πλῆθος ἐκ τῆς ὕψηλῆς θέσεώς του, ἡρέμα ἀφῆκε τὸ παιδίον νὰ καταπέσῃ εἰς τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἡ κεφαλὴ του διερράγη εἰς τεμάχια.

Ὁλοθυμοὶ τότε θλίψεως, ὀργῆς καὶ φρίκης ἀντήχησαν πανταχόσω, ἀπὸ μέρους τῶν χωρικῶν, οἵτινες διεπυθάνοντο τί νὰ πράξωσι. Ἐλθόντες δὲ παρ' ἑμοῦ—τινες τῶν αὐτοχθόνων, θερμῶς μὲ ἐκέτεον νὰ σπεύσω ἀμέσως καὶ ἐκδικηθῶ τὸν κακούργον.

Ἀνέλαβον τὸ ὄπλον μου καὶ ἀπῆλθον μετ' αὐτῶν. Ὅτε ἀφικόμην ἐπὶ τόπου, εἶδον ὅτι εἶχον ἐκδιώξῃ αὐτὸν διὰ τῶν κραυγῶν τῶν εἰς τὴν κορυφὴν ἄλλου φοινίκος, ὅπουθεν μέρος μόνις τῆς κεφαλῆς του ἐφαίνετο, ἐνῶ προσεπάθει νὰ διῶθῃ τοὺς διώκτας του διὰ τοῦ φυλλώματος. Ἐκ τοῦ ὕψους μεθ' οὗ προσέβλεπεν ἡμᾶς, συνήγαγον ὅτι οὐδαμῶς ἐσκέπτετο περὶ κινδύνου καὶ πιθανῶν νὰ ἐφαντάζετο ὅτι τὸ ὄλον θέαμα συνέστη πρὸς διασκέδασίν του. Ταλαιπῶρον ζῶον! ταχέως ἐξήχθη τῆς πλάνης του.

Ἐσκόπευσα καὶ ἐπυροβόλησα. Ἡ σφαῖρα τὸν ἐπληξῆ μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσε μετὰ δούπου, ὅχι καὶ τόσον εὐαρέστου εἰς τὴν ἀκοήν. Ἦτο πτώμα ἄπνου.

Οἱ χωρικοὶ τότε ἀπῆλθον μετὰ τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ. Εἶχον λάβῃ ἐκδικήσιν. Ἐγὼ δὲ ἀποκρυβεὶς ὀπισθεν δένδρου, ἀνέμεινα ἐπὶ τινὰ στιγμάς, καὶ μετ' ὀλίγον παρετήρησα πληθὺν πύθηκων ἐν σιγῇ ἀφικνουμένων ἐκ πάσης διευθυνσεως.

Δὲν μὲ ἠννόησαν. Ἄπειροι τὸν ἀριθμὸν συνῆλθον περὶ τὸ πτώμα τοῦ συντρόφου τῶν. Ὅτι ἦτο λαγκοῦρ ἐκ τῶν σημαντικωτέρων τῆς φυλῆς του, καταφαίνετο προδήλως ἐκ τῆς ἐκπληξῆς, ἢ οἱ ἀφικνούμενοι ἐπεδείκνυνον, διότι ἐσχημάτισαν μέγαν κύκλον περὶ τὸ σῶμα, καὶ ἤρξαντο ἐκβάλλοντες φωνὰς σπαρακτικὰς, αἵτινες τῶνόντε ἦσαν πλήρεις θλίψεως καὶ οδυνηρὰ ὡς αἱ τῶν χωρικῶν διὰ τὸ παιδίον!

Ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τινὰ χρόνον θρηνοῦντες οὕτως εἶτα τινὲς προέβησαν καὶ εἰς κινήσεις, εἰς δ' αὐτῶν ἀνεσιήκωσεν

τὸν πῶδα τοῦ πτώματος, τὸν ἐκράτησεν ἐπὶ στιγμὴν, καὶ κατόπιν τὸν ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ. Φυσικῶ τῷ λόγῳ κατέπεσε καὶ πάλιν βαρὺς ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, ἐξ οὗ οἱ κλαυθμοὶ καὶ θρήνοι αὐτὴς ἐξερράγησαν.

Τὸ αὐτὸ δὲ ποιήσαντες καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους πῶδας καὶ τὴν οὐρὰν τοῦ ἄπνου συντρόφου τῶν, καὶ εἶτα ἐγγυτέρω προβά-τες ἐξήτασαν μετὰ προσοχῆς τὴν μικρὰν ὄπην δι' ἧς ἡ σφαῖρα εἰσῆλθε καὶ ἐσφόγγισαν τὸ ἐκρέον αἷμα μετὰ μεγίστης τρυφερότητος!

Ἐρέαμην τότε θεωρῶν ἑμαυτὸν δολοφόνον καὶ νὰ λυπῶμαι! Ἦτο πράγματι φρικῶδες νὰ βλέπῃ τις τὰ ζῶα ταῦτα ἀναπτύσσοντα τοιαύτην ἀνθρωπίνην θλίψιν, τοιοῦτον πλήρες οδυρμῶν καὶ θρήνων πένθος. Καίτοι ὁ γέρον πύθηκος εἶχε φρονεῖσθαι τὸ παιδίον, δὲν ἠδυνάμην νὰ κατευνάσω τὴν ἐξεγερθεῖσαν συνειδήσιν μου, ὅτι ἐγενόμεν ἕνοχος πράξεως, ἥτις προέκλεσε τοσαύτην θλίψιν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν πύθηκων. Τὸ θυμὸν ἐσκέφθην θὰ ἦτο ὁ πατριάρχης αὐτῶν.

Ἐνθαρρυνόμενοι ἐκ τῆς παρουσίας μου οἱ ἐγγυρῖοι ἐπέστρεψαν ὅπως ἐκδιώξωσι τοὺς λαγκοῦρ, διὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν φωνῶν. Ἄλλ' οἱ πύθηκοὶ δὲν ἀντέστησαν. Ἐφαίνοντο ἔνοουοντες ὅτι ὁ συντροφός τῶν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, οὔτε νὰ πηδᾷ πλέον ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, οὐδὲ νὰ μετεωρίζηται ἐκ τοῦ ἐνὸς δένδρου τῆς νάπης εἰς τὸ ἄλλο μετὰ τῆς ἐκπληκτικῆς ἐκείνης εὐχερείας ἐν τοῖς κινήμασι του. Μεγάλην τότε καὶ ἀπαίσιον ὠρυγῆν ἀρέντες ἐξηφανίσθησαν πάντες ἡμῶν εἰς τὸ βάθος τῆς νάπης. Φαίνεται μεγάλως θὰ ἐταράχθησαν ἐκ τοῦ συμβάντος, κηθῶσιν ἐγκατέλιπον τὸ μέρος ἐντελῶς.

Τὴν ἐπομένην δὲν ἐφάνθησαν πύθηκοι εἰς τὰ δένδρα ἢ τὸ χωρίον, εἶτα δ' ἐμάθομεν ὅτι ἀγέλη, βεβαίως ἢ ἰδίᾳ, ὤφθη περὶ τὸ χωρίον, διακόσια περίπου μίλια μακρὰν, τὴν ἀκόλουθον πρωῖαν. Ὁ θάνατος τῇ ἀληθείᾳ, κατέπληξε τὰ ταλαιπώρα ταῦτα ἡμιανθρώπινα ὄντα.

Καίτοι ἤμην κυνηγὸς ἐμπαθῆς, οὐδέποτε ἀφῆρεσα τὴν ὑπαρξίν ὄντος, ἀσκόπως διὰ καὶ χαίρω τὴν σήμερον, ὅτι ἀναπολῶ τὸ παρελθόν. Ἡ σκηνὴ τῆς Ἰνδικῆς ἐκείνης νάπης συχνά ἐπανερχεται εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ λυπούμαι ὅπου-ταν ἀκούω ἄτομα καὶ πρεσβύτας μάλιστα, μεγαλαυχούντας ἐπὶ τῷ φόνῳ ἢ τῇ κακῶσει ἀβλαβῶν ζῶων πρὸς διασκέδασιν μόνον γενομένην. Ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει πόνος τοσοῦτος, ὥστε εἶναι κρῖμα ἀσκόπως καὶ ἀναφελῶς νὰ ἐπαυξάνωμεν αὐτόν!

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ)

Γουλ. Α. Ἰωαννίδης.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ

ΣΤΗΛΗ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦΩΣ

Κύριός τις ἐκ Σικάγου τῆς Ἀμερικῆς, ὁ δόκτωρ Ἐρῶς κατόπιν δέκα ἐτῶν μελέτης καὶ πειραμάτων, διασχυρίζεται ὅτι ἐφεῦρε στήλην, ἥτις παρέχουσα ὄλην τὴν ἱκανότητα αὐτῆς, δύναται νὰ διατηρήσῃ ρεῦμα σταθερὸν ἀπὸ 30—60 ἡμέρας, χωρὶς ποσῶς νὰ ληθῆ ἀνάγκη ἀνακαινίσεως ἐν τῷ μεταξύ! Ἀπίστευτον πρᾶγμα. Μέχρι τοῦδε ἐπίστατο, ὅτι ἡ διάρκεια οἰασθήποτε στήλης δὲν δύναται νὰ διατηρηθῆ πλέον τῶν 4—5 ὡρῶν, ἐπομένως μία τοιαύτη εἰδησις, ἂν δὲν εἶναι χεῖμαρρα ἢ τούλάχιστον ἂν δὲν λάβῃ τὴν θέουσαν καθαρίσιν, θὰ προσενησθῇ μεγάλην ἐκπληξιν εἰς τοὺς ἠλεκτρολόγους καὶ βιομηχάνους ἐν γένει.

Ὁ δόκτωρ Ἐρῶς ἐλπίζει πρὸς τούτους, ὅτι ἡ στήλη του αὕτη δύναται κάλλιστα ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς διὰ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς ἐν χρήσει νῦν δυναμομηλεκτρικὰς μηχανὰς.

Ἡ νέα αὕτη στήλη ἀποτελεῖται ἐκ ψευδαργύρου καὶ ἄνθρακος καταλλήλως προπαρασκευασμένων καὶ ἐμβαπτίζομένων ἐν διαλύσειν, ὧν τὸ ἀπόρρητον διατηρεῖται ἐτι ἐν μυστικότητι. Ἐκ-στη τοιαύτη συστοιχία τιμάται ἐν δολλάριον, ἢ δὲ δαπάνη τῆς συντηρήσεώς τῆς δὲν υπερβαίνει τὰ εἴκοσι ἑκατοστὰ τούτου κατὰ μῆνα. Ἡ ἔντασις τῆς συστοιχίας ταύτης δὲν ἐγένετο ἐπίσης ἐτι γνωστῇ.

Ὅσοιδήποτε ἡ νέα αὕτη ἀνοκάλυψις φαίνεται ὅλως ἀμερικα-

νική, και ο κ. Έρωδς έσεται όντως εύτυχέστατος, έν περιπτώσει καθ' ήν ή έρεύρεσις του πραγματοποιήθη. Έν τούτοις ήμείς δέον ν' άμφιβάλλωμεν και άναμείνωμεν να όμιλήσωσι και αυτά τα πράγματα, διότι έξ όσων γνωρίζομεν, τó ήλεκτρικόν φώδ δέν είναι δυνατόν να λάβη ζώην από ήλεκτρικην στήλην, διότι άπεδείχθη, ότι ή έντασις είασθήποτε τοιαύτης είναι πάντως άδύνατος.

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ

Είς την Εύρώπην αι έγκαταστάσεις του ήλεκτρικού φωτός βαθμηδόν γενικεύονται, έν άπάσαις δε ταίς δευτερευούσαις και τριτευούσαις πόλεσι, των πρωτευουσών ήδη κεκοιμισμένων ούσών υπό τοιούτων φωτισμών, άντικαθιστάται βαθμηδόν τó φωταέριον διά του ήλεκτρικού φωτός. Θ' αναφέρωμεν ώδε, έν σχετικη περιλήψει, τόν τρόπον μιας τοιαύτης έγκαταστάσεως, όπως οι ήμετεροι άναγνώσται μικράν ιδέαν ταύτης λάβωσι.

Τó δημοτικόν Συμβούλιον της Φλωρεντίας έθετο είς διαγωνισμών την παραχώρησιν, έγκατάστασιν και συντήρησιν έν τή πόλει ταύτη κεντρικού σταθμού παραγωγής ήλεκτρισμού, διά τόν ήλεκτρικόν φωτισμόν της πόλεως και την διοχέτευσιν δυναμείως. Αί προσφοραί γίνονται δεκταί μέχρις ώρισμένης ήμέρας, πάσα δε αίτησις τοιαύτη, δέον ν' άπευθύνηται προς την γραμματεσίαν της Δημαρχίας, ήτις δίδωσι τας άναγκαίαις προς την παραχώρησιν πληροφορίας και διασαφήσεις. Η διάρκεια της παραχώρησεως όρίζεται διά τεσσαράκοντα έτη, ή έντασις του ήλεκτρικού ρεύματος δέον να μή υπερβαίη τά 130 volts διά τας έν κατοικίαις έγκαταστάσεις, προς άποφυγήν δυστυχημάτων, και 1000 volts διά τας ύπογειούς διοχετεύσεις, όπου κίνδυνοι δέν ύφίστανται. Η κατάθεσις της έγγυήσεως όρίζεται είς 25,000 λίρας είς μετρητόν νόμισμα.

**ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΦΩΤΟΣ
ΕΝ ΤΑΙΣ ΗΝΩΜΕΝΑΙΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙΣ**

Τó ήλεκτρικόν φώδ άντικατέστησε τó φωταέριον έν άπάσαις ταίς όδοίς των μεγαλουπόλεων των Ηνωμένων Πολιτειών, μεταχειρίζονται δε προς τούτο λυχνίας τοξοειδείς έντάσεως 1000 περίπου κηρίων.

Κατά την τελευταίαν συνέλευσιν της Συνόδου της Ουασιγκτώνης, ο πρόεδρος κ. Ραυμόνδος κατέθηκε πλήρη μελέτην περί της τιμής του έν ταίς δημοσίαις όδοίς καταναλισκομένου ήλεκτρικού φωτός και πληρωμένου παρά των διαφόρων πόλεων των Ηνωμένων Πολιτειών. Άλλά της τιμής ταύτης συνήθως μεταβαλλομένη κατά την διάρκειαν της μεταξύ της Ύταιρείας του Ηλεκτρισμού και της συμβαλλομένης πόλεως συμφωνίας, ο κ. Ραυμόνδος έκρινε καλόν να καταστρώση πίνακα 336 πόλεων των Ηνωμένων Πολιτειών, όστις έμφαίνει την διάρκειαν του συμβολαίου, τόν αριθμόν των λυχνιών, έντάσεως 1000 κηρίων, και την τιμήν εκάστης τούτων έτησίως.

Έκ της εξέτάσεως του πίνακος τούτου εξάγεται, ότι ο ελάχιστος όρος της δαπάνης κατ' έτος, εκάστης λυχνίας λειτουργούσης μέχρι του μεσονυκτίου, είναι 165 φράγκα, και ότι ο μέγιστος όρος τοιαύτης λειτουργούσης καθ' όλην την νύκτα είναι 1,400 φράγκα.

Ο κ. Ραυμόνδος συμπέραίνει, ότι ή ύπ' εκάστης πόλεως καταβαλλομένη τιμή δέον να μή ή μέλλων των φρ. 2,90 κατά λυχνίαν και κατά νύκτα, ήτοι τιμήν ελάσσων της καταβαλλομένης υπό της Ουασιγκτώνης, όπου ο φωτισμός διαρκεί όλην την νύκτα, και καταβάλλονται 1095 φρ. κατά λυχνίαν έτησίως.

Φ. Π.

ΧΡΟΝΙΚΑ

— Τó παρελθόν Σάββατον άφίκετο έν Αθήναις διά του σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, έπανακάμπτων εκ Κοπενάγης, όπου είχε μεταβή επί τή εύκαιρία των χρυσών γάμων των σεπτών αυτού γονέων, ή Α. Μ. ο βασιλεύς μετά των βασιλοπαίδων Μαρίας και Ανδρέου. Ούδεμία έγένητο Αύτφ κατά την επίθυμίαν Του επίσημος ύποδοχή. Η Α. Μ. ή βασίλισσα μετά του βασιλόκαιδος Χριστοφόρου μετέβη εκ Κοπενάγης είς Πετρούπολιν παρά τοίς γονεύσιν αύτης, όπως διέβη τó θέρος, ο δε διάδοχος Κωνσταντίνος μετά της πριγκιπίσσης Σοφίας είς Άμβούργον, όπου διατρίβει ή αυτοκράτειρα Φρειδερίκου.

— Παραιτηθέντος του ύπουργείου Κωνσταντοπούλου, άνετίθη υπό του βασιλέως ο σχηματισμός τούτου είς τόν κ. Χαρ. Τρικούπην, όστις κατήρτισεν αυτό ως εξής:

- Χαρ. Τρικούπης, Πρωθυπουργός και Ύπουργός των Οίκονομ.
- Γ. Θεοδόκης, Ύπουργός των Έσωτερικών.
- Ν. Τσαμαδός, Ύπουργός των Στρατιωτικών.
- Στ. Δραγούμης, Ύπουργός των Έξωτερικών.
- Στ. Σκουλούδης, Ύπουργός των Ναυτικών.
- Άν. Σιμόπουλος, Ύπουργός της Δικαιοσύνης.
- Κωνστ. Κοσσυδάκος, Ύπουργός της Παιδείας.

Αί έργασίαι δε της Βουλής εξακολούθησασιν άνευ της ελάχιστης διακοπής αύτων.

— Ιστορία του 10' αιώνος. Μετ' εικόνων υπό Παύλου Καρολλέδου. Έξεδόθη και τó 14 φυλλάδιον των λαμπρού και ώφελιμωτάτου υπό πάσαν έποψιν συγγράμματος τούτου, όστινος την άπόκτησιν συνιστώμεν πολύ είς τούς ήμετέρους συνδρομητάς. Έκαστον φυλλάδιον τιμάται δραχμή, οι δε βουλόμενοι να έγγραφώς συνδρομηταί δύνανται ν' άποτανωσί είς τó γραφεσίον ήμών, συναποστέλλοντες και τó τίμημα των ζητουμένων φυλλαδιών.

— Οι κερδίσαντες άριθμοί του λαχείου των άρχαιοτήτων.

31,781	5,290	24,357	24,289	45,606	37,438
32,891	8,917	46,288	46,128	8,620	2,770
15,820	46,044	44,975	3,669	9,991	34,266
42,034	42,868	15,844	33,899	8,352	18,287
0,740	10,032	25,789	33,255	33,450	46,112
32,733	35,444	15,887	35,404	15,903	48,701
8,378	39,133	93,015	0,650	10,702	24,484
27,663	28,167	48,483	48,483	25,543	49,797
29,603	46,181	20,768	48,907	21,555	46,254
34,377	40,288	1,052	41,700	32,436	27,405
	30,236	5,373	32,278	37,853	

— Τά μάλα επίβλητική και έπιτυχώς λίαν έγένητο προχθές ή υπό του Αρχαϊκού Συλλόγου διοργανωθείσα έκδρομή. Περί την 8 π. μ. περί τά πενήκοντα του συλλόγου μέλη, έν οίς διακρίνοντο οι κ.κ. Μιστριώτης, Πετρώφ, Παρασκευαϊδής, ο γυμνασιάρχης κ. Δουκάκης μετά τινων μαθητών, ο διευθυντής της Φύσεως, καθηγηταί τινες, ύφηγηταί μετά των οικογενειών των έν όλω περί τούς εκατόν. Κατά τόν πλούν ο πρόεδρος κ. Κρέμος ώμίλησεν περί της ενδόξου ναυμαχίας συνοδεύων την όμιλίαν του διά τοπογραφικών περιγραφών. Περί την μεσημβρίαν απέβιβάσθησαν πάντες είς την μονήν της Φανερωμένης, ένθα παρετίθη γεύμα και έγένητο προσόσις.

— Τά ώρολόγια της πόλεως. Έδδθη πίστωσις είς τόν κ. δήμαρχον δρ. 2000 έφ' άπαξ και 1000 έτησίως διά την μεταποίησιν των έν χρήσει δημοτικών ώρολογίων της πόλεως είς ήλεκτροκίνητα τοιαύτα, την τοποθέτησιν τοιούτων είς την άγοράν και την δημαρχίαν και την συντήρησιν αύτων και των διά της δωρεάς του κ. Ζαρίφη έξ 25,000 δρ. και έπιμελεία του διευθυντού του Αστεροσκοπείου στηθησομένων είς πλατείας και κέντρα της πόλεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»,

—φφ—

I. Β. Βραϊλλα. Δελτάριον έλήφθη. Συμμορρωθησάμεθα.—Α. Π. Σύρον. Παραγγελία σας εκτελεσθήσεται και άποσταλήσεται ταχέως. Ησυχείτε.—I. Π. Πύργον. Άπορούμεν επί καθυστέρησι λογαριασμού. Παρακαλούμεν ταχύνατε, διότι μας ζημιώτε.—Μ. Θ. Δικελή. Έλάθομεν έπιστολήν σας και έλυπήθημεν πολύ. Ταχυδρομικώς έγράφαμεν ύμίν έν εκτάσει.—Γ. Κ. Άγιον Πέτρον. Συνδρομήν σας παρελθόντος έτους έλάθομεν. Ευχαριστούμεν πολύ. Άπόδειξιν λαμβάνετε έν παρόντι φύλλω.—Ν. Η. Κ. Σύρον. Ζητούμενα φύλλα σας άπεστάλησαν. Φαίνεται διασταυρώθησαν με νέον δελτάριόν σας. Όστε πιστεύομεν έλάθετα ήδη.—Δ. Κ. Αθήνας.—Ζητούμενα φύλλα σας άπεστείλαμεν και πάλιν. Πλήν είδοποιήσατέ μας, έννοείτε ή ού να διατελήτε συνδρομητής;—Π. Μ. Λευκωσίαν. Σας έγράφαμεν και γράφομεν και πάλιν. Ησυχείτε. και μή βιάζεσθε.—Η. I. Κάτρον. Δελτάριον έλήφθη. Συνδρομηταί έγνεγράφησαν. Ευγνωμονούμεν και αναμένομεν ως γράψετε.—Π. Α. Πειραιά. Διατριβή σας έλήφθη, ευχαριστούμεν, πλην άκατάλληλος διά την αΨύσιν.—Π. Ρ. Σύρον. Έπιστολή και συνδρομή σας έλήφθη, ευχαριστούμεν πολύ. Ζητούμενον φύλλον σας άπεστείλαμεν. Άπόδειξιν δε λαμβάνετε έν παρόντι φύλλω.—Ο. Δ. Μ. Φιλαδέλφειαν. Έπιστολήν έλάθομεν και σας ελμεθα εύγνώμονες διά τας ύπέρ της Φύσεως ειλικρινείς και όντως κολακευτικάς δι' ήμάς εκφράσεις σας. Χαίρομεν δε πολύ ότι τοσοῦτον ή άνάγκη των περιχομένων σας ευχαριστεί. Ζητούμενα φύλλα σας άποστέλλομεν προσχώς. Ταχυδρομικώς δε γράφομεν έπίσης ύμίν.—Π. Μ. Σ. Λαρνακα. Δι' έπιστολής μας προσεχώς σας είδομεν τας ζητούμενας πληροφορίας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Είς Σπέτσας έναικιάζεται διά τó θέρος και μετ' ώραίων επίπλων όλόκληρος ή εύερος ρωμαντικωτάτη και παράλιος μετά κήπου λαμπρά οίκία του κ. Οικονόμου, έν ή κατοικησάν κατά διαφόρους θερινάς εποχάς κολλαί εκ των έγκριτωτέρων αθηναϊκών οικογενειών. Ευμάρεια, ανάπαυσις, θεαματική άπέλαυσις λαμπρών φυσικών τοπειών, και άμσος λουτρών έν διαυγεστάτοις και καθαρωτάτοις ύδασι, είναι τά πρώτιστα προσόντα του έν λόγω εξαίρέτου οίκήματος, όστινος πληροφορίας δι' ένοικίασιν δύνανται οι βουλόμενοι να λάβωσιν έν τφ γραφείφ της «Φύσεως».

Έκ του Τυπογραφείου Ανέστη Κωνσταντινίδου, 1892—3040